

Поле поорано

Яків Щоголів

Поле поорано, поле зскороджено;
Повне і чисте зерно
В землю, дощем перелиту, положено,
Поки не встане воно.

Клинчика з житом, ланка із пшеницею
Ми не запрем під замки:
Хто його квапитись буде пашницею,
Якщо не грак та галки?

Натще нам птиця, що нишком завгорює
З оранки зайві крихти:
Он недорід та посуха розорює,
В розум не пусте прийти!

Жінко! Побиті ми злою годиною, —
Треба терпіть та терпіть!
Зійде наш хлібець густою щетиною
Й нивка почне зеленить.

В зиму Господь її снігом вкриватиме,
Щоб не померзло стебло,
Й паросток свіжий, зігнувшись, лежатиме,
Поки пригріє тепло.

Де сорочки твої ділись мережані?
Мабуть, і плахти біг-ма!
Ні кожушини в дітей, ні одежини,
Ні черевиків нема!

Що ж, у Пилипівку довгими нічками
Треба напярсти ниток;
Ярманок справим бичком та ягничками,
Щоб одягнути діток.

Знайдеться й в скрині карбованець схований,
А пошукати — то й два;

Є у сажу кабанець заготований
От — і не страшно Різдва!

Дрова не куплені: хату натопимо;
Борошно в діжці — своє!
Страви смачної на свят-вечір зробимо
Й справимо свято — як є!

Нащо ж ми будем квилить та журитися,
Мов у не знать який час?
Треба терпіти та богу молитися, —
Є ще й бідніші від нас!